

Arrest

nr. 207 966 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.3. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.*

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de moord op haar echtgenoot en de problemen/bedreigingen die zij in nasleep hiervan beweert te kennen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de politie geen concrete stappen ondernam om daders te vatten en zij vermoed dat de politie omgekocht werd, zijn niet meer dan blote beweringen en strookt overigens niet met verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekster verklaarde immers dat de politie na de moord op haar echtgenoot zelf een onderzoek startte waarbij zij sporen vonden, de uitgebrande wagen van de daders vonden en getuigen, waaronder verzoekster zelf, ondervraagd heeft (adm.doss., gehoorverslag 17 april 2018, p. 10 en 11). Ook uit het document bijgebracht door verzoekster blijkt dat het parket van Vlorë een onderzoek voerde naar de moord op haar echtgenoot. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. De verwijzing naar informatie aangaande

corruptie in Albanië, vermag voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat de dader(s) (nog) niet gevat is, kan te wijten zijn aan tal van factoren zonder dat hieruit zondermeer besloten kan worden tot de onwil tot optreden van de autoriteiten. De informatie stelt verder dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen, stelt de Raad vast dat uit niet blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking 12 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen en wijst zij erop dat er in Albanië zeer veel corruptie is, enerzijds bij de politie anderzijds ook bij justitie. Verzoekende partij stelt tevens dat zij uitgelegd heeft waarom zij in Italië geen asiel kon indienen, met name omdat zij ook vervolging vreest van de dader van de moord op haar echtgenoot en Italië dichtbij Albanië ligt. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift. Op de vraag hoe het gesteld is met het onderzoek wijst verzoekende partij erop dat er nog niets onderzocht is.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen en erop wijst dat er in Albanië zeer veel corruptie is enerzijds bij de politie anderzijds ook bij justitie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de moord op haar echtgenoot en de problemen/bedreigingen die zij in nasleep hiervan beweert te kennen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten.*

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de politie geen concrete stappen ondernam om daders te vatten en zij vermoed dat de politie omgekocht werd, zijn niet meer dan blote beweringen en strookt overigens niet met verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekster verklaarde immers dat de politie na de moord op haar echtgenoot zelf een onderzoek startte waarbij zij sporen vonden, de uitgebrande wagen van de daders vonden en getuigen, waaronder verzoekster zelf, ondervraagd heeft (adm.doss., gehoorverslag 17 april 2018, p. 10 en 11). Ook uit het document bijgebracht door verzoekster blijkt dat het parket van Vlorë een onderzoek voerde naar de moord op haar echtgenoot. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. De verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Albanië, vermag voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat de dader(s) (nog) niet gevat is, kan te wijten zijn aan tal van factoren zonder dat hieruit zondermeer besloten kan worden tot de onwil tot optreden van de autoriteiten. De informatie stelt verder dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen, stelt de Raad vast dat uit niet blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.”

Met een dergelijk algemeen betoog laat zij geheel na concrete en valabele gegevens aan te brengen die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat er nog niets onderzocht is.

Verzoekende partij stelt tevens dat zij uitgelegd heeft waarom zij in Italië geen asiel kon indienen, met name omdat zij ook vervolging vreest van de dader van de moord op haar echtgenoot en Italië dichtbij Albanië ligt. De Raad wijst naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tussen 19 augustus 2017 en 5 februari 2018 en opnieuw van 18 februari 2018 tot 8 maart 2018 in Italië bij uw zus verbleef. U diende hier geen verzoek tot internationale bescherming in. Uw verklaring dergelijk verzoek niet te hebben ingediend omdat u ook in Italië een aantal bedreigingen ontving, is gelet op het feit dat u pas in februari 2018 een bedreiging ontving in Italië – wanneer u er reeds een aantal maanden verbleef -, ontoereikend om uw nalaten te verklaren (CGVS, p. 5, 19). Van een verzoeker tot internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij zo snel mogelijk na zijn aankomst in een ander land bescherming aanvraagt. Bovendien keerde u tussen 5 en 18 februari 2018 vrijwillig terug naar Albanië om er documenten op te halen (CGVS, p. 7, 19) Uw handelen is bijgevolg geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees en noopt er bijgevolg toe vraagtekens te stellen bij uw nood aan bescherming.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS